

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากที่ได้มีการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริการสาธารณะ ตามกฎหมายไทยและต่างประเทศ และหลักเกณฑ์วิธีพิจารณาคดีปกครอง วิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา (Provisional Measures Before Judgment) ไม่ว่าจะเป็นการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง (Suspensory Effect) และการบรรเทาทุกข์ชั่วคราว (Temporary Injunction) ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ประกอบกับหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 แล้วนั้น จะเห็นได้ว่ากระบวนการพิจารณาพิพากษาคดี การที่ศาลจะพิจารณาว่าข้อพิพาทหนึ่งเป็นการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะหรือไม่ ศาลต้องใช้ดุลพินิจพิจารณาข้อเท็จจริงและสาระสำคัญของกฎหมายที่เกี่ยวข้องในคดีนั้น และประโยชน์สาธารณะเป็นหลักเมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่มีบทบาทในการตีความถ้อยนี้ในชั้นต้นจึงเป็นฝ่ายปกครองนั่นเอง

เมื่อฝ่ายปกครองและกฎหมายของฝ่ายปกครองมีบทบาทสำคัญ ประเด็นที่น่าหยิบยกขึ้นพิจารณาประเด็นแรกในที่นี้ก็คือ การตีความ กรณีต้องพิจารณาต่อไปว่า การตีความเพื่อปรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ “ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐ” จะเห็นว่า การบริการสาธารณะหรือประโยชน์สาธารณะ เป็นหัวใจสำคัญของการตีความถ้อยคำดังกล่าวจึงต้องมีเกณฑ์พิจารณาพอสมควร ดังนั้น การจะปล่อยให้การตีความดังกล่าวเป็นดุลพินิจ จึงไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้อง จึงมีประเด็นปัญหาที่ต้องศึกษาเพื่อนำไปสู่แนวทางในการแก้ไขปัญหากับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาในคดีปกครองของประเทศไทย

5.1 บทสรุป

ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 หมวด 5 ได้บัญญัติถึงวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา โดยแบ่งออกเป็น 2 กรณีคือ กรณีที่ 1) การทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง และกรณีที่ 2) การบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ซึ่งในการพิจารณาคดีปกครองคู่กรณีสามารถขอให้ศาลปกครองกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดีปกครองได้ เพื่อให้ทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองของหน่วยงานทางปกครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราว โดยให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองประโยชน์ของผู้ขอในระหว่างการพิจารณาหรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษาได้

การสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครอง ศาลมีอำนาจสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองถ้าครบเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

1) ศาลเห็นว่ากฎหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นน่าจะไม่ใช่ชอบด้วยกฎหมาย

2) การให้กฎหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง

3) การทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ

การบรรเทาทุกข์ชั่วคราว การพิจารณาของศาลปกครองเกี่ยวกับการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1) การพิจารณาของศาลเกี่ยวกับการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวให้กระทำโดยองค์คณะ โดยไม่ต้องมีคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี เว้นแต่องค์คณะจะเห็นสมควรให้มีคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี ซึ่งจะกระทำด้วยวาจาก็ได้

2) ให้นำความในลักษณะ 1 ของภาค 4 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งใช้บังคับกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาคำขอ เงื่อนไขการออกคำสั่งของศาล และผลของคำสั่ง กำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองอย่างใด ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาหรือวิธีการเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ขอในระหว่างการพิจารณาหรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษา โดยอนุโลม เท่าที่สภาพของเรื่องจะเปิดช่องให้กระทำได้และโดยไม่ขัดต่อระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครองฯ และหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง

บทบัญญัติตามความในมาตรา 255 (2) (ข)¹ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งวางหลักว่า ในการพิจารณาอนุญาตตามคำขอที่ยื่นไว้ ต้องให้เป็นที่พอใจของศาลว่าคำฟ้องมีมูลและ

¹ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

มาตรา 255 ในการพิจารณาอนุญาตตามคำขอที่ยื่นไว้ตามมาตรา 254 ต้องให้เป็นที่พอใจของศาลว่าคำฟ้องมีมูล และมีเหตุเพียงพอที่จะนำวิธีคุ้มครองตามที่ขอนั้นมาใช้ได้ตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่ยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 254 (1) ต้องให้เป็นที่พอใจของศาลว่า

(ก) จำเลยตั้งใจจะยกย้ายทรัพย์สินที่พิพาทหรือทรัพย์สินของคนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไปให้พ้นจากอำนาจศาล หรือจะโอน ขายหรือจำหน่ายทรัพย์สินดังกล่าวเพื่อประวิงหรือขัดขวางต่อการบังคับตามคำสั่งใด ๆ ซึ่งอาจจะออกบังคับเอาแก่จำเลยหรือเพื่อจะทำให้โจทก์เสียเปรียบ หรือ

(ข) มีเหตุจำเป็นอื่นใดตามที่ศาลจะพิจารณาเห็นเป็นการยุติธรรมและสมควร

(2) ในกรณีที่ยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 254 (2) ต้องให้เป็นที่พอใจของศาลว่า

มีเหตุเพียงพอที่จะนำวิธีคุ้มครองตามที่ขอนั้นมาใช้ได้ ในกรณีที่ยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่งห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไปซึ่งการละเมิดหรือการผิดสัญญาหรือการกระทำที่ถูกฟ้องร้อง จนกว่าคดีจะถึงที่สุดหรือศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ต้องให้เป็นที่พอใจของศาลว่า โจทก์จะได้รับความเดือดร้อนเสียหายต่อไปเนื่องจากการกระทำของจำเลยแล้ว การที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองอย่างใด ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาในกรณีที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งห้ามชั่วคราวมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไปซึ่งการละเมิดหรือการผิดสัญญาหรือการกระทำที่ถูกฟ้องร้อง นั้น จึงต้องปรากฏว่าคดีที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องนั้นมีมูลที่จะให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิด มีเหตุผลเพียงพอที่จะนำวิธีคุ้มครองตามที่ขอนั้นมาใช้ได้ และผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายต่อไปเนื่องจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งนี้ โดยต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐประกอบด้วย

“ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐ” เป็นบทบัญญัติที่มีความหมายไม่เฉพาะเจาะจง ซึ่งจะต้องใช้ดุลพินิจพิจารณาข้อเท็จจริงเป็นราย ๆ ไป แต่อย่างไรก็ดี จากการศึกษาที่ได้มีการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริการสาธารณะตามกฎหมายไทยและต่างประเทศ และหลักเกณฑ์วิธีพิจารณาคดีปกครอง วิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา (Provisional Measures Before Judgment) ไม่ว่าจะเป็นการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง (Suspensory Effect) และการบรรเทาทุกข์ชั่วคราว (Temporary Injunction) ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ประกอบกับหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 แล้ว มีหลักเกณฑ์ที่จะนำประกอบการพิจารณาที่สำคัญคือ หลักบริการสาธารณะ โดยเฉพาะหลักความต่อเนื่องของบริการสาธารณะ ซึ่งเป็นพื้นฐานแนวความคิดของกฎหมายหลาย ๆ เรื่อง

หลักความต่อเนื่องของบริการสาธารณะของประเทศไทยเนื่องจากบริการสาธารณะเป็นกิจการที่มีความจำเป็นสำหรับประชาชนและสังคม หากบริการสาธารณะหยุดชะงักลงไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม ประชาชนผู้ใช้บริการสาธารณะย่อมได้รับความเดือดร้อนเสียหาย ดังนั้นจึงต้องมีความต่อเนื่องตลอดเวลาจะหยุดชะงักลงมิได้ เช่น การไฟฟ้าจะมีการนัดหยุดงานเพื่อเรียกร้องเงินเดือน

-
- (ก) จำเลยตั้งใจจะกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไปซึ่งการละเมิด การผิดสัญญา หรือการกระทำที่ถูกฟ้องร้อง
(ข) โจทก์จะได้รับความเดือดร้อนเสียหายต่อไปเนื่องจากการกระทำของจำเลย

โดยไม่ยอมจ่ายไฟฟ้าให้แก่ท้องถิ่นยอมทำไม่ได้ เพราะอาจทำให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนในท้องถิ่นนั้น ทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนเสียหาย นอกจากนี้หลักว่าด้วยความต่อเนื่องของบริการสาธารณะยังมีผลกระทบต่อสัญญาทางปกครองกล่าวคือ เมื่อมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น มีผลทำให้คู่สัญญาฝ่ายเอกชนที่ได้รับมอบหมายจากหน่วยงานทางปกครองให้จัดทำบริการสาธารณะไม่สามารถดำเนินการตามสัญญาต่อไปได้ตามปกติ หน่วยงานทางปกครองอาจเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกสัญญาได้ เพื่อประโยชน์สาธารณะแล้ว หน่วยงานทางปกครองก็จะเข้าดำเนินการเองเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของบริการสาธารณะนั้น หรือหากเป็นกรณีที่เอกชนต้องรับภาระมากขึ้น หน่วยงานทางปกครองก็อาจต้องเข้าไปร่วมรับภาระกับเอกชน เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของบริการสาธารณะด้วยเช่นเดียวกัน

หลักความต่อเนื่องของบริการสาธารณะของสาธารณรัฐฝรั่งเศส หลักว่าด้วยความต่อเนื่องของการบริการสาธารณะเป็นหลักที่มีความสำคัญของหลักเรื่องการบริการสาธารณะหมายถึง การดำเนินการบริการสาธารณะอย่างสม่ำเสมอและตรงต่อเวลา และบางกรณียังหมายถึงการดำเนินงานในลักษณะที่ถาวรสำหรับการบริการสาธารณะที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญ ในกรณีนี้สภาที่ปรึกษาแห่งรัฐ (ศาลปกครองสูงสุด) เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม ค.ศ. 1909 ในคดี Winkell ได้วางแนวคำพิพากษาว่า ฝ่ายปกครองจะต้องเคารพต่อหลักว่าด้วยความต่อเนื่องของการบริการสาธารณะ เพราะหลักดังกล่าวเป็นความจำเป็นสำหรับการดำรงอยู่ของชาติและสภาที่ปรึกษาแห่งรัฐ (ศาลปกครองสูงสุด) เมื่อวันที่ 13 มิถุนายน ค.ศ. 1980 ในคดี Bonjean รับรองสถานะของหลักดังกล่าวว่ามีสถานะเป็นหลักการพื้นฐานที่สำคัญและในที่สุดหลักว่าด้วยความต่อเนื่องของการบริการสาธารณะได้รับการรับรองโดยคณะตุลาการรัฐธรรมนูญว่าเป็นหลักที่มีสถานะเทียบเท่ากับรัฐธรรมนูญ (valeur constitutionnelle) โดยคำวินิจฉัยคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ. 1979

5.2 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการหาแนวทางและนิติวิธีทางปกครอง ทำให้เกิดความชัดเจนในอันที่จะทำให้ไม่อาจบิดเบือนวัตถุประสงค์ เป็นกรอบการทำงานที่เหมาะสมที่สามารถช่วยการตัดสินใจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งในบรรดาคำสั่งหลาย ๆ อย่าง ซึ่งกฎหมายเปิดช่องให้ออกได้ เป็นไปตามเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายของกฎหมายหรืออีกนัยหนึ่งเพื่อบรรลุเจตนารมณ์ของบทบัญญัติหรือกฎหมายนั้น ๆ คือ แก้ไขหรือเพิ่มเติมกำหนดคำนิยาม “ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐ” เป็นบทบัญญัติในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 เป็นถ้อยคำในกฎหมายที่

เฉพาะเจาะจง โดยผู้เขียนเห็นว่า หลักเกณฑ์หรือหลักการที่นำมาใช้ในการเพิ่มเติมคำนิยาม (definition) “ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐ” มีดังต่อไปนี้

1) หลักความต่อเนื่องของบริการสาธารณะ เนื่องจากความต่อเนื่องของบริการสาธารณะ จำเป็นต้องมีอยู่ตลอดเวลา หากบริการสาธารณะหยุดชะงักลงไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม ประชาชน ผู้ใช้บริการสาธารณะย่อมได้รับความเดือดร้อนเสียหาย และหลักการนี้ถือว่าเป็นหลักการที่สำคัญ ที่แสดงถึงลักษณะของบริการสาธารณะของทฤษฎีบริการสาธารณะในกฎหมายปกครองฝรั่งเศส

2) ระดับความสำคัญของประโยชน์สาธารณะ การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครอง ไทยตาม that ผู้เขียนได้วิเคราะห์ในบทที่ 4 จะมีประเด็นที่เกี่ยวกับกรณีคำสั่งเฉพาะรายว่ามีผลกระทบต่อบุคคลอื่น และทำให้เกิดปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐหรือไม่ กล่าวคือ “การชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์สาธารณะกับประโยชน์ส่วนตัว” หรือ “ดุลยภาพระหว่างประโยชน์สาธารณะกับความเสียหายของเอกชน”

3) เกณฑ์การพิจารณาปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐที่ไม่ได้ คำนึงถึงแต่ปัจจุบัน ผู้เขียนเห็นว่า การพิจารณาไม่อาจพิจารณาแต่เพียงปัจจุบัน หากแต่ยังต้องพิจารณา ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นระยะยาว

การกำหนดคำนิยามคำว่า “ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐ” นั้น อาจต้องอาศัยการตีความและการดำเนินการของฝ่ายนิติบัญญัติที่จะกำหนดคำนิยามศัพท์ให้ เหมาะสม และมีความทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นประกอบด้วยเสมอ

จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับหลักเกณฑ์วิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี ปกครองคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 437/2549 คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 395/2554 คำสั่งศาล ปกครองสูงสุดที่ 609/2554 คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 482-488/2555 คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คบ. 108/2558 คำสั่งศาลปกครองกลางที่ 908/2552 และคำสั่งศาลปกครองเชียงใหม่คดีที่ 146/2554 นั้น ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1) ให้มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดีปกครองให้ชัดเจน โดยแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เพิ่มเติมในบทบัญญัติมาตรา 3 โดยใช้ข้อความดังนี้

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

๑ล๑

๑ล๑

“ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐ” หมายความว่า การบริหารงานของรัฐ หรือการบริการสาธารณะได้รับผลกระทบกระเทือนจนไม่สามารถดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง หรือ หยุดชะงัก และส่งผลเสียหายประโยชน์แก่ส่วนรวม

2) ศาลปกครองควรมีคดีที่เป็นตัวอย่างเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดีปกครอง กรณีที่เป็นปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐมาพัฒนาเป็นหลักสูตรอบรมให้หน่วยงานของรัฐและบุคลากรภาครัฐ เพื่อให้การบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เกิดขึ้นไม่เกิดผลกระทบกระเทือนต่อการบริหารงานของรัฐหรือการบริการสาธารณะ หรือหยุดชะงัก และไม่ส่งผลเสียหายแก่ส่วนรวม อีกทั้ง ยังลดคดีที่นำขึ้นสู่ศาลปกครองอีกด้วย

3) กำหนดแนวทางการวินิจฉัยหรือนิติวิธีของตุลาการศาลปกครอง

ประเด็นปัญหาที่สำคัญประการแรก คือการใช้และการตีความกฎหมายของตุลาการศาลปกครองในเรื่อง “ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐ” ถ้าพิจารณาถึงผลในเชิงคดีตามที่ได้ศึกษาจะพบว่า แนวการวินิจฉัยจะผูกพันต่อหลักความต่อเนื่องของการบริการสาธารณะ ดังนี้

3.1) ประเด็นประโยชน์สาธารณะ

การใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครอง ควรจะเปิดโอกาสให้ประชาชนใช้สิทธิตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครอง ในกรณีที่ฝ่ายปกครองใช้ดุลพินิจอย่างผิดพลาด ที่ส่งผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะ เนื่องจากการใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครองไม่อาจกระทำได้ตามอำเภอใจ การใช้ดุลพินิจต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์และกรอบในการใช้ดุลพินิจด้วย ศาลปกครองควรจะนำเรื่องประโยชน์สาธารณะหรือประโยชน์ส่วนรวมมาพิจารณาเป็นนิติวิธีทางปกครอง

3.2) ประเด็นการได้รับผลกระทบหรือความเดือดร้อนเสียหาย

การพิจารณาถึงผลกระทบ ควรพิจารณาถึงผลกระทบในทางอ้อมด้วย ซึ่งผลกระทบในทางอ้อมอาจไม่ใช่กระทบต่อปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่หมายความรวมถึงผลกระทบต่อส่วนรวมหรือประโยชน์สาธารณะ

หากได้แก้ไขเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะดังกล่าวแล้ว อาจส่งผลไปสู่แนวทางในการแก้ไขปัญหากระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาในคดีปกครองของประเทศไทย ซึ่งจะทำให้เกิดความชัดเจน และมีหลักเกณฑ์การพิจารณาที่เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น ทั้งยังเป็นการพัฒนากระบวนการกฎหมายปกครองของประเทศไทย โดยก่อให้เกิดความชัดเจนในการปรับใช้กฎหมายในกรณีการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่คู่กรณีที่เกี่ยวข้องเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี ซึ่งจะสร้างความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมทางปกครอง (Administrative Justice Process) ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม